

JÁNOS 1. LEVELE 2:12-3.

János első levelében egyértelműen rámutat arra, hogy mi az, ami igazán fontos: nem az amit mondok, hanem az, aki vagyok. Lehet, hogy egy bizonyos dolgot állítok, de valami teljesen mást teszek. Nem az számít tehát amit mondok, hanem az, amit teszek.

Emlékezzünk csak vissza az 1 János 1:8-ra: „*Ha azt mondjuk nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs bennünk az igazság*”, vagy az 1 János 1:6-ra: „*Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszünk az igazságot.*” 1 János 2:4: „*Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug, és abban nincs meg az igazság.*” 1 János 2:6: „*Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*” 1 János 2:9: „*Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van.*” Most menjünk tovább, és folytassuk a második rész 12. versétől:

Írok nektek, gyermekek, mert megbocsátattak bűneitek az ő nevéért. Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.

Írtam nektek gyermekek, mert ismeritek az Atyát.

János itt a lelki növekedés állomásairól ír. Voltak olyanok, akik éppen akkor fogadták be Jézus Krisztust, vagyis még gyermekek az Úrban. „*Írok nektek, gyermekek, - gyermekek az Úrban - mert megbocsátattak bűneitek az ő nevéért.*” Ez a kiindulási pont, sok frissen megtért ember ennyit tud csupán - a bűnei megbocsátattak. Más még nem igen tudnak, nincsenek ismereteik Isten természetéről, az emberek természetéről, vagy az angyali lények természetéről, de a legfontosabbat tudják, mégpedig azt, hogy bűneik megbocsátattak. Mennyire fontos, hogy ezt tudjuk! Ez, tehát, az első nagy felismerés friss hívőként, gyermekként az Úrban - Isten megbocsátotta a bűneinket.

Ahogy azonban növekedünk az Úrban, érettebbekké válunk, lelki értelemben is felnőttekké. Ezért mondja itt János, hogy „*Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, ki kezdettől fogva van*”. János tehát itt egyben kijelenti, hogy Jézus Krisztus mindig is létezett. Az Ige valóban ezt tanítja, például János evangéliumának első részében: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt.*”

Egyesek nem akarják elfogadni Jézus Krisztus istenségét, megpróbálják Őt a teremtmények kategóriájába, mindenekelőtt az anyagi lények kategóriájába, helyezni. A Jehova Tanúi, például, Jézus Krisztust Mihály arkangyallal tekintik egyenrangúnak. Ez az angyal egy teremtmény, a Jehova Tanúi ugyanis tagadják azt, hogy Jézus öröktől fogva létezik.

János azonban azt írja, „*mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van*”. Mikeás próféta könyvében egy proféciát találunk Jézus Krisztus születésére vonatkozóan, amely a Károli-fordítás szerint a következőképpen hangzik: „*De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van*”. Érdekes, hogy a héber nyelvben több olyan kifejezést is találunk, amelyet úgy fordíthatunk, hogy „öröktől fogva”. Az egyik ilyen héber kifejezés szó szerint azt jelenti, „a

legtávolabbi ponttól”. Mit értek a legtávolabbi pont alatt? Azt a pontot, amelyen túl már egyszerűen már képtelenek vagyunk felfogni a dolgokat.

Most induljunk el gondolatban egy időutazásra, vissza a múltba, és próbáljunk meg olyan mélyen visszaemlékezni a múltra, amennyire csak lehet. Ugye, egyes tudósok szerint a világegyetem mintegy 12 milliárd éves – persze, vannak erre nézve más elképzelések is. Próbáljunk gondolatban visszautazni a múltba 12 milliárd évet, sőt, próbáljunk meg túllépni azon, menjünk vissza mondjuk 20 milliárd évet az időben. Vajon képesek vagyunk-e felfogni 120 milliárd évet? Vagy menjünk még messzebb, mondjuk 1 billió évet. Meddig tudunk elmenni, mikor érzük el azt a pontot, amikor az elménkkel már nem tudjuk a dolgokat felfogni? Ez tehát az, amit én a legtávolabbi pontnak neveztem.

Létezik azonban egy másik héber kifejezés is, amelyet szintén úgy fordíthatunk, hogy „öröktől fogva”, ez pedig érdekes módon azt jelenti, hogy a „legtávolabbi ponton túl”. Azon a ponton túl, amit már nem tudunk felfogni és Mikeás próféta ezt a héber kifejezést használja. Jézus tehát öröktől fogva létezett. Betlehemben született, amikor emberré lett, és Őt nevezte ki Isten Izrael népének uralkodójává. *„Mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van.”* Pontosan ezzel a kifejezéssel kezdi János első levelét: *„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről”.* Az örökkévaló Isten, Jézus Krisztus Urunk testté lett és eljött közénk.

Tehát 1 János 2:13: *„Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van, írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.”* Itt azokhoz szól János, akik benne vannak a szellemi harc sűrűjében és megtapasztalták azt, hogy Isten győzedelmeskedik a gonosz felett. Akik még gyermekek az Úrban, azokat az Úr igyekszik távol tartani a frontvonalától, jobban óvja még őket a csatától, hogy tanulhassanak és növekedhessenek. Természetesen gyermekeként is a nehézségeken, a megpróbáltatásokon keresztül növekedünk, ahogyan azonban érettebbé válunk az Úrban, az Úr még nagyobb próbákat enged meg az életünkben, hogy még inkább erősítse a hitünket és az Istenbe vetett bizalmunkat. Ezért bátorít bennünket Jakab is levelében: *„Teljes örömben tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek...”*, vagyis különféle megpróbáltatásokon kell átmennetek. Ezekén keresztül növekszünk az Úrban, így válunk érettebbé, a próbákon keresztül erősödnek meg gyökereink és hatolnak egyre mélyebbre az Ige földjében.

Bizonyos értelemben nagyon izgalmas, amikor Isten az összes lehetséges ajtót bezárja előtted, mert ilyenkor tudhatod, hogy Isten valamit készít. Ő fog cselekedni, mert te, emberileg, már nem tudsz mit kezdeni a helyzettel. De ilyenkor vagy a legjobb helyen, mert legszívesebben szeretnéd feladni az egészet, de tudod, hogy nincs hova fordulnod Istenen kívül, ezért Hozzá futsz. Hozzá kiáltasz és azt mondd: „Uram, ez lehetetlen, nem tudom, hogy mit lehet még ebben a helyzetben tenni!” Utána azonban Isten cselekszik és megmutatja hűségét. Biztosan ti is hallottátok már a következő mondást: Az emberi korlátok Isten számára lehetőségek. Sokáig azt gondoltam, hogy ez is egy igevers, mert olyan sokan emlegették. Nagyon sok igazság van ebben. Isten akkor kezd el gyakran igazán munkálkodni, amikor mi eljutottunk önmagunk végére, saját zsenialitásunk és a rendelkezésünkre álló erőforrások végére, és nincs már mit nyújtanunk. Amikor már feladjuk, már nem próbálkozunk minden áron vért izzadva, Isten belép és munkálkodni kezd. Sokszor nem is kezdi el munkáját addig, amíg el nem jutunk erre a pontra, mégpedig azért, mert a végén a saját erőnknek, a saját zsenialitásunknak tulajdonítanak a dolog sikerét és mellünket verve hirdetnék, hogy megtaláltuk a siker biztos receptjét. Isten megengedi, hogy eljussunk arra a pontra, ahol rádöbbenünk, hogy a saját

erőnkből képtelenek vagyunk bármit is tenni, hogy az előttünk álló kihívás meghaladja képességeinket. Ezek után Ő cselekszik, mi pedig hitetlenkedve ámuldozunk.

„Írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.” Itt János visszatér a gyermekekhez:

Írtam nektek, gyermekek, mert ismeritek az Atyát. Írtam nektek apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van.

Itt János mintegy megismételi önmagát, majd ismét az ifjakhoz fordul.

Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten Igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.

Vegyük észre, hogy amikor János először szólt az ifjakhoz, csak annyit mondott, hogy *„írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt”*, most azonban már azt is elárulja az olvasónak, hogy mi az erejük titka, miért tudták legyőzni a gonoszt: *„Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten Igéje lakik bennetek”*. Isten Igéje erősít meg bennünket az ellenséggel szemben. Senki sem kerülheti el a sátán támadásait. Teljesen mindegy, hogy ki hol tart az Istennel való kapcsolatában, ki mennyire érett, a sátán támadásai alól egyikünk sem kivétel. Soha nem nővünk ki a kísértésekből, ellenkezőleg, minél érettebbé válik valaki az Úrban, annál nagyobb kísértéseket helyez az ellenség az útjába. Az ember soha nem jut el arra a pontra, hogy őt már semmivel sem lehet megkísérteni, hogy ne kelljen tusakodna az ellenséggel.

„Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten Igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.” Ez tehát, a gonosz feletti győzelem titka - Isten Igéje a szívemben. Dávid írja a 119. zsoltár 11. versében: *„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.”* Ha Isten Igéje ott él a szívemben, erőt kapok arra, hogy ellenálljak a kísértésnek, hogy ne vétkezzek Isten ellen. Ne feledjük, hogy amikor a sátán kísértette Jézust, Jézus ezekre a kísértésekre az Igével reagált. Mindig úgy felelt a sátánnak, hogy *„Meg van írva...”*, majd azzal folytatta, amit az Ige állított.

Mi tehát a sátán felett aratott győzelem titka? Isten Igéje a szívünkben. Hadd mondjam el, hogy a sátánnak nagyon is érdeke az, hogy olyan elfoglaltak legyünk, hogy ne maradjon időnk az Igére. Ha engedjük, hogy ez megtörténjen az életünkben! Ha nem táplálkozunk az Igéből, különösen sebezhetővé válunk, különösen könnyen támadhat bennünket ilyenkor az ellenség. Mennyire fontos lenne megerősödnünk az Igében, hogy ezáltal legyőzhessük a gonoszt.

Ne szeressétek a világot, - vagyis azt a materialista világot, amely körülvesz bennünket - se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.

Ez egy nagyon komoly kijelentés, amelyre bizony oda kell figyelnünk: *„Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.”* Jézus is azt mondja a Máté 6:24-ben, hogy *„senki sem szolgálat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak”*. Nem azt mondja Jézus, hogy nem kellene két úrnak szolgálnotok, hanem azt mondja, hogy nem szolgálhattok - lehetetlen egyszerre szolgálni Istennek és a mammonnak. A mammon a materializmust jelképezi.

Ahogy tovább olvassuk János levelét, János elmondja nekünk, hogy mit ért világ alatt.

Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.

Ha a sátán jön, hogy megkísértsen téged, biztos lehetsz abban, hogy a kísértés ezen három csoport valamelyikből kerül ki. A test kívánsága, a szem kívánsága, vagy az étellel való kérkedés kategóriájából származik a kísértés. Ezen a három területen támad a sátán.

Menjünk csak vissza az Éden kertjébe, idézzük fel azt, hogy mi történt akkor, amikor a kígyó meglátogatta Évát. Az 1 Mózés 3:1-ben ezt kérdezi a kígyó az asszonytól: *„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogyha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, hogy mi a jó, és mi a rossz.”* Isten pedig ugye nem akarja, hogy olyanok legyetek mint Ő. *„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet,”* itt látjuk a szem kívánságát, *„meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz,”* és biztosan finom a gyümölcse, itt látjuk a test kívánságát és az étellel való kérkedést, hiszen azt mondja Éva, ha eszek belőle, olyan lehetek mint Isten, olyan bölcs leszek, mint Ő. Éva végül szakított a fa gyümölcséből, evett belőle és elbukott.

Amikor a Máté 4-ben a sátán megkíséríti Jézust, mit mond Jézusnak? *„Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”* A test kívánságának a kategóriájába tartozik ez. Később a sátán azt mondja Jézusnak, hogy *„neked adom a világ minden országát és azok dicsőségét, ha leborulsz előttem”*. Ez a kísértés az étellel való kérkedés kategóriájába tartozik, csakúgy mint a sátán azon kísértése is, hogy *„vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged”*. A sátán tehát megint csak kísérti Jézust, hogy kérkedjék az életével, tegyen valami hatalmasat, valami látványosat.

A sátán tehát ezeken a területeken támad majd. Úgy érzem, hogy most már olyan időket élünk, amikor a sátán hatványozottan támad bennünket ezeken a területeken. Jézus is azt mondja a Máté 24:12-ben: *„Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül”*, valamint a Máté 24:37-ben: *„Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is”*. A világban tehát megsokasodik a gonoszság, ahogy Noé napjaiban is történt. Napjainkban valóban egy olyan világban élünk, ahol számtalan lehetőség adódik arra, hogy testünk vágyait megelégtítsük, és nincs ez másként szemünk kívánságaival sem. Szinte elárasztanak bennünket azok a magazinok, reklámok, filmek, amelyek mind a test kívánságait gerjesztik. Úgy tűnik, a határ a csillagos ég és arra buzdítanak bennünket, hogy testi vágyainkat oly módokon is kielégítsük, amelyek már az Isten által felállított korlátokon messze túlmutatnak.

„Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.” Nagyon sok keresztény is visszaél azzal a szabadsággal, amely az övé az Úrban. Isten kegyelmére apellálva, valahogy Istennek is, de a világnak is igyekeznek szolgálni, egyszerre két lovat szeretnének megülni, pedig ez lehetetlen. A világoosság nem fér össze a sötétséggel. *„Ne szeressétek a világot sem azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot abban nincs meg az Atya szeretete.”* Nagyon komoly kijelentés ez - nem lenne rossz, ha mindannyian megvizsgálnánk a szívünket. *„Mert mindaz ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és az étellel való kérkedés nem az Atyától, hanem a világtól van.”* Ezután János hozzáteszi:

A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is;

Ha te a világnak élsz, - a test kívánságának, a szem kívánságának - ha erről szól az egész életed, tudd, hogy ez a világ elmúlik és annak kívánsága is. Olyan dolgokba fektetsz be, amelyek egy napon elmúlnak. De aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Sokszor sajnos az a problémánk, hogy szem elől tévesszük az örökkévalóságot. Ahogy ebben a világban élünk, annyira lekötik figyelmünket és energiánkat a világ dolgai, hogy szem elől tévesszjük az örökkévalóságot. Ilyenkor azonban a sátán különösen ügyesen tudja manipulálni a gondolatainkat.

Gondoljunk csak a 73. zsoltárra, Ászáf is pontosan erről ír, hogy mi történt akkor, amikor levette szemét az Úrról és az emberekre nézett. Ászáf azzal kezdi a zsoltárát, hogy *„milyen jó az Isten Izraelhez, a tiszta szívűekhez!”*, majd hozzáteszi: *„De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártamban.”* Miért? Mert Ászáf körülnézett a világban és látta bűnösök jólétét. Látta, hogy milyen jól megy a sora a gonoszoknak, *„nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások mint más embereket”*. Amikor Ászáf ezen kezdett gondolkodni, a lába majdnem megcsúszott, kis híján elesett jártában, mert úgy érezte, nem éri meg Istent szolgálni és nem éri meg a jót cselekedni. A 16. versben ezt mondja Ászáf: *„Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz”*. Amikor Ászáf odament Isten elé, Isten szent helyére, hirtelen helyreállt a látása, mindent a megfelelő megvilágításban látott már, ismét az örökkévalóság fényében.

Ezért olyan fontos, hogy mi is odamenjünk Isten elé ebben az anyagias világban, ahol annyira könnyű szem elől tévesszteni az örökkévalóságot és hagyni, hogy a világ dolgai teljesen lefoglaljanak bennünket. Mert Isten emlékeztetni fog bennünket szent helyén arra, hogy *„a világ elmúlik és annak kívánságai is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”*. Így nem veszünk el a múlandó dolgokban, hanem a szívünkkel azokra a dolgokra tudunk összpontosítani, amelyek megmaradnak örökké, amelyek nem múlnak el soha. Pontosán ez történik Isten szent helyén: meggyógyul a szemünk, hirtelen újra a helyes megvilágításban látjuk a dolgokat, az örökkévaló Isten szemszögéből.

Sokszor a probléma azonban abból fakad, vagyis azért nem látjuk ugyanúgy a dolgokat mint Isten, mert Isten mindig az örökkévalóság fényében lát mindent. Ő az örökkévalóság fényében munkálkodik a mi életünkben. Mi azonban inkább az itt és mostban gondolkodunk, ezért másképp látjuk a dolgokat, és gyakran nem érjük, amit Isten tesz. Ilyenkor szoktunk ilyeneket mondani Istennek: *„Ha szeretsz, hogyan történhet ez és ez az életemben? Hogy mondhatod azt, hogy szeretsz engem Istenem?”* Azért mondom ezt, mert csak a jelenben látom a saját életem és még nem látom azt, hogy itt és most mi jó származhat abból, amit Isten végez. Ő azonban mindig az örökkévalóság fényében munkálkodik az életemben.

Fontos tehát, hogy ne tévesszük szem elől az örökkévalóságot, hogy felfogjuk, hogy *„a világ elmúlik és annak kívánságai is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”*.

Gyermekeim, itt az utolsó óra, és amint hallottátok, hogy antikrisztus jön, most meg is jelent; mégpedig sok antikrisztus jelent meg: ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.

Jézus arról beszél a Máté 24-ben, hogy az utolsó időkben sok hamis Krisztus és hamis próféta áll majd elő, jeleket és csodákat tesznek, saját magukat Krisztusként beállítva. Erre sor került már János idejében is, ezért gondolja János azt, hogy itt az utolsó óra. Én, személy szerint, meg vagyok győződve arról, hogy Istennek az az akaratja, hogy minden egyes nemzedék abban a tudatban éljen, hogy ők az utolsók. Hiszem azt, hogy Isten szeretné, ha az egyháza

mindenkor ebbe a tudatban élne, hogy hamarosan itt a vég, hogy az Úr hamarosan visszatér. Hiszem, hogy ez a meggyőződés mindennél jobban segíti az egyházat abban, hogy az örökkévalóságon tartsa a szemét, és készen álljon, amikor Jézus Krisztus visszatér.

Ami engem illet, biztos vagyok abban, hogy értem az Úr az elkövetkező húsz évben valamikor visszajön, hogy magához hív, és az már nagyon közel van. Bizony meglepődnék, ha az életem az elkövetkező húsz évben nem fejeződne be. Mindemellett azt is hiszem, hogy Jézus Krisztus hamarosan eljön az egyházáért, vagyis mindazokért, akik benne hisznek. Hiszem, hogy már közel a vég, és hiszem azt is, hogy Isten akarata az, hogy ezt higgyem, és hogy az egyház ennek a tudatában élje napjait.

Azt is hiszem, hogy most több okunk van feltételezni azt, hogy közel a vég, mint mondjuk huszonöt évvel ezelőtt. Az elmúlt huszonöt évben, ugyanis, olyan technikai vívmányok jelentek meg, amelyeknek köszönhetően sokkal realisabbá válnak bizonyos bibliai proféciák beteljesedése, mint mondjuk huszonöt évvel ezelőtt.

János is azt gondolta, hogy már közel a vég, és én hiszem, hogy Isten akarata volt hogy minden nemzedék annak a tudatában éljen napról-napra, hogy Jézus Krisztus bármikor visszatérhet, hogy ennek az egésznek bármikor vége szakadhat. Mégpedig azért, hogy ne kezdjünk el ragaszkodni a mulandó dolgokhoz. Pál is úgy gondolta, hogy közel van már a vég, ezért írta a korinthusiakhoz írt első levelében a 7. fejezet 29. versében a következőket: *„Ezt pedig azért mondom, testvéreim, mert a hátralevő idő rövidre szabott. Ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna...”* Pál ezzel azt akarja mondani, hogy a legfontosabb számokra Isten szolgálata kell, hogy legyen, nem pedig azt, hogy tetszésére légy feleségednek - mert a hátralevő idő rövidre szabott.

Pál tehát arra bátorít bennünket, ne verjünk túl mély gyökereket ezen a világon. Értsük meg, hogy csak átutazóban vagyunk, ne fészkeljük be magunkat ebbe a világba olyannyira, hogy aztán - amikor megszólal a trombita - ne tudjunk egy szempillantás alatt mindent elengedni.

János arról beszél levelében, *„hogyan antikrisztus jön... sok antikrisztus jelent meg: ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra”*. Majd hozzáteszi:

Közülünk indultak el, - vagyis egy ideig közösségük részét képezték - de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mind közülünk valók.

Az egészséges szervezet képes arra, hogy a mérgező anyagokat kilökje magából. De ha egy test már annyira legyengül, hogy erre már nem képes, akkor nem marad sokáig életben. Az egészséges szervezet azonban megszabadul a káros anyagoktól - ezért írja János, hogy *„közülünk indultak el, de nem voltak közülünk valók, mert ha közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk, de nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem, nem mindig közülünk valók”*.

Nektek pedig kenetek van a Szenttől, és ezt tudjátok is mindnyájan.

A Károli-fordításban pedig az áll, hogy *„és mindent tudtok”*. Ezen a ponton meg kell említenünk, hogy a görögben több kifejezés is létezik arra, amit mi a magyarban „tudásnak” fordítunk. Az egyik ilyen görög kifejezés a „ginoszko”, ami a tapasztalatból származó tudást jelenti, egy másik

görög kifejezés az „oida”, ez pedig intuitív tudást jelent. Próbáljuk csak meg kitalálni, melyik görög kifejezés szerepel ebben az igeversben! Tehát azt írja János, hogy „*kenetetek van a Szenttől, és mindent tudtok*”. Vajon milyen tudásról van szó? Tapasztalatból származik vagy inkább intuitív? Vajon mindent tapasztalatból tudunk? Nem, legalábbis amit én tudok, nem pusztán tapasztalatból származik. Ennek örülök - vannak dolgok amiket nem tapasztaltam meg, de soha nem is szeretnék. Szóval, nem mindent tudok tapasztalatból. De a Szentlélektől kapunk egyfajta intuitív ismeretet. Ez egy roppant nehéz dolog is tud lenni, mert mások, akiknek nincs meg ez az intuitív ismerete, gyakran nem látják azt, ami számomra pedig annyira nyilvánvaló. Például, amikor az Úr betekintést ad egy adott helyzetre, amit nagyon világosan látunk és próbáljuk másoknak is elmagyarázni. Ők pedig egyszerűen nem értik azt, és nem úgy látják a helyzetet. Sokszor tudunk bizonyos dolgokat és nem tudjuk, hogy honnan szereztük ezt a tudást. Egyfajta intuitív ismeretet kapunk a Szentlélektől bizonyos emberekre vonatkozóan, bizonyos helyzetekre nézve. Itt, János levelében is konkrétan emberekre vonatkozott ez az ismeret, hiszen azt írja János, „*közülünk indultak el, de nem voltak közülünk valók*”.

Nem azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem azért, mert tudjátok az igazságot, és azt, hogy semmiféle hazugság sem származhat az igazságból.

Ebben az igeversben mindkét esetben az „oida” görög kifejezést találjuk az eredetiben, s mint említettem, ez intuitív tudást jelent. Pál tehát azt mondja, hogy mi ismerjük az igazságot. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy Isten az Ő Szentleke által elültette az igazságot a szívünkbe.

Mi tudjuk, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, tudjuk, hogy meghalt a bűneinkért. De próbáljuk csak elmagyarázni ezt valaki olyannak, akiben mindezt még nem munkálta ki a Szentlélek. Istennek hála, hogy ismerjük az igazságot a szívünkben a Szentlélek munkájának köszönhetően. Most már tudjuk, hogy mi az igazság, egyébként olyanok lennénk, mint oly sok ember akik a saját tudatlanságuk sötéttségében botladoznak.

Nem azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem azért, mert tudjátok az igazságot, és azt, hogy semmiféle hazugság sem származhat az igazságból.

Ki a hazug, ha nem aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus?

Vagyis, hogy Jézus a Messiás. Honnan tudjuk, hogy Jézus a Krisztus a Megváltó? A Szentlélek bizonyosságot tett a mi szívünkben erről az igazságról. Sok ember azonban nem tudja, hogy Jézus a Krisztus, vagy tagadja és inkább egy hazugságban hisz.

Ez az antikrisztus, mert tagadja az Atyát és a Fiút.

Van aki azt mondja, „hát, én hiszek Istenben, de nem értem, hogy Jézusnak miért kell olyan nagy fontosságot tulajdonítani? Ő egy jó ember volt, egy nagyszerű próféta.” Jézust azonban nem tekinthetjük pusztán kiváló személyiségnek. Ha Jézus nem Isten Fia, akkor hazudott nekünk. Egy hazug emberre hogyan mondhatjuk azt, hogy nagyszerű ember? Hogyan mondhatnánk azt, hogy jó ember, ha mindenkit be akar csapni, meg akar tévesztetni? Vagyis Jézus vagy tényleg Isten volt emberi testben, vagy egy utolsó hazug fráter, aki megtévesztette az embereket. Akkor azonban nem állíthatjuk azt, hogy jó ember volt, éppen ellenkezőleg, ő tekintendő akkor a földkerekség legnagyobb szélhámosának.

Aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem.

Vagyis, ha valaki azt állítja, hogy hisz az Atyában, de nem hisz Jézusban, akkor az igazság az, hogy az Atya sem lehet az övé, az Atyában sem hisz igazán. Jézus a János 4:16-ban a következőket mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”* Sokan állítják magukról, hogy hisznek Istenben. Én ezt nem cáfolom, csak nem tudom, hogy milyen istenben hisznek, az embernek sok istene lehet. Dávid is azt mondta, hogy a pogányoknak sok istenük van. Tehát, ha valaki hisz egy istenben, egy magasabb rendű lényben, még nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az igaz élő Istenben, a Biblia Istenében hisz.

Amikor Jézus beszél Istenről, az Atyáról, akkor az örökkévaló Istenről, a mennynek és földnek teremtőjéről beszél. Vannak olyanok, akik azt mondják, hogy „igen, én is abban az Istenben hiszek, de Jézusban viszont nem”. A kettő nem zárhatja ki egymást: *„Aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem”*. Jézus azt mondta, hogy *„senki nem mehet az Atyához, csakis én általam”*. Kire utal? A Biblia Istenéhez Jézus Krisztuson keresztül vezet az egyetlen út.

Ma a zsidók között sok olyan embert találunk, akik azt mondják, hogy Istenhez imádkoznak és nincs szükségük Jézusra. Akkor azonban nem tudom, hogy melyik Istenhez imádkoznak, hiszen az ő Istenük az Ószövetségben megkövetelte népétől, hogy mielőtt hozzá jönnek, egy áldozatot mutassanak be a bűneikért.

Azután vannak olyanok is, akik azt mondják, hogy a saját jó cselekedeteik alapján mennek Istenhez, és Isten a jó cselekedeteik alapján fogadja el őket. Igen, lehet, hogy az ő istenük igen, de akkor ők nem a Biblia Istenéhez járulnak, mert a Biblia Istenének szemében a mi cselekedeteink, a mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha. Őt nem a mi cselekedeteink érdeklik. *„Az igaz ember pedig hitből fog élni”*, nem a saját jó cselekedeteibe vetett hitből, hanem Isten munkájába vetett hitből.

Az Atya és a Fiú tehát együtt jár: *„Aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem, aki azonban vallja a Fiút, azé az Atya is.”* Itt még zárójelben hozzátenném, hogy a 23. vers második fele, amely így szól: *„Aki vallja a Fiút, azé az Atya is”*, egy későbbi betoldás, később tették hozzá a szöveghez, hogy kiegészítsék vele az előző gondolatot. Bár a 23. vers első fele önmagában is nagyon jól érthető.

Amit ti tehát kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek! Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor megmaradtok ti is a Fiúban és az Atyában.

Mit hallottak kezdettől fogva? Azt, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki azért jött el a világba, hogy megmentse azt. János tehát azt mondja, hogy ha megmarad bennetek ez az igazság, akkor megmaradtok a Fiúban és az Atyában.

Az az ígéret pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet.

János 3:16-ban ezt mondja Jézus: *„Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*, majd a 3:36-ban hozzáteszi: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta”*. A János 11:25-ben ezt mondja Jézus: *„Én*

vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha”.

Mit ígér tehát nekünk Isten? Örök életet. Azt, hogy vele tölthetem az örökkévalóságot az Ő országában. Már most tudhatom, hogy valóban Jézus Krisztussal töltöm az örökkévalóságot.

Ezt azokról írtam nektek, akik megtévesztenek titeket, de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.

János azt mondja, hogy nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, mert a Szentlélek tanít benneteket, Jézus is erről beszél a János 14:26-ban: „*A Pártfogó pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek*”. Ahhoz tehát, hogy bármit is megtanuljunk, a Szentlélek munkájára van szükség a szívünkben. Érdekes, hogy ahogy én tanítom Isten Igéjét, szólam az Ő igazságát, sokan megértik és befogadják azt, mások viszont csak értetlenül állnak előtte. Ez azért van így, mert egyeseket tanít a Szentlélek. Hiába olvassa az ember az Igét, az igazságokat, ha a Szentlélek nem munkálkodik közben a szívében, akkor nem érti azt meg.

Az 1 Korinthus 2:14-ben ezt olvashatjuk: „*A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes, mert csak lelki módon lehet azokat megítélni. A lelki ember azonban mindent megítél...*” János azonban nem azt akarja ezzel mondani, hogy nekünk nincs szükségünk tanításra, és nincs szükségünk arra, hogy az erre elhívottak Isten Igéjét tanítsák. Pál ugyanis azt írja az 1 Korinthus 12:28-ban, hogy az Isten némelyeket apostolokká, némelyeket prófétákká, némelyeket pedig tanítókká rendelt az egyházban. Ha nem lenne rájuk szükség, akkor Isten nem rendelt volna tanítókat.

Mégis, lelkipásztorként és tanítóként hiába tanítom Isten Igéjét, te csak akkor érted azt meg, ha a Szentlélek közben munkálkodik a szívedben, és bizonyosságot tesz az Igéről. Ilyen értelemben tehát valóban a Szentlélek tanít téged, a Szentlélek vet el magokat a szívedben, az Ő munkája által értesz meg bizonyos dolgokat az Igéből. Érdekes, hogy amikor visszahallgatom a saját tanításaimat, abból én is sokat tanulok. Néha teljes elámulok: „Te jó ég, ezt én mondtam? De hát ez óriási... nagyon bölcs!”, mondom én huncut mosollyal az arcomon. Mindez a Szentlélek kenetének köszönhető és annak, hogy én Istentől a tanítás ajándékát kaptam.

János tehát erre fekteti a hangsúlyt: elengedhetetlen a Szentlélek munkája az életünkben ahhoz, hogy a lelki dolgokat megértsük. A Szentlélek tanít meg nekünk mindent és ezért fontos, hogy nyitottak legyünk a Szentlélek munkájára. Fontos, hogy minden alkalommal, amikor kinyitjuk a Bibliánkat és elkezdjük azt olvasni, imádkozzunk. Röviden kérjük az Urat, hogy tanítson bennünket, hogy Szentlelke által vezessen el igazságaira.

Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor.

Ha megmaradunk Krisztusban, az Ő példáját követjük majd. Sokszor gondolkodom el azon, hogy mivel leszek elfoglalva az elragadtatás pillanatában. Nem tudom, hogy mit fogok akkor csinálni, azt azonban el tudom már most mondani, hogy mit nem szeretnék csinálni. Remélem, hogy az elragadtatás pillanatában nem épp egy focimeccset nézek a tévében, főleg, ha a

kedvenc csapatom vesztesre áll majd. Mert ezt így is időpocsékolásnak tartom, és nem szeretném, hogy ha az Úr úgy találna rám, hogy éppen az időmet vesztegetem. Ami engem illet, sokkal jobban örülnék neki, hogyha Isten akkorra időzíteni az elragadtatást, amikor én éppen a gyülekezet előtt állok és tanítom őket az Igéből, mert az olyan jó érzéssel töltene el, ha szolgálat közben venne magához.

Fontos azonban, hogy azzal a tudattal éljük le életünket, hogy az Úr bármikor visszatérhet. Az Ige arra bátorít bennünket, hogy használjuk ki a rendelkezésünkre álló időt, használjuk ki a lehetőségeket és legyünk jó sáfárai mindennek, hogy ne kelljen szégyenkezni, amikor megjelenik.

Ha tudjátok, hogy ő igaz,

Honnan tudjuk, hogy Ő igaz? Vajon itt az „oida” vagy a „ginoszko” kifejezés szerepel a görög eredetiben? A Lélek által tudjuk, hogy Ő igaz – tudásunk intuitív.

ismerjétek fel, hogy aki az igazságot cselekszi, az is mind tőle született.

Ezt azért tudhatom, mert látom ill. megtapasztalom. Ezen a helyen a görög eredetiben a „ginoszko” kifejezés szerepel, vagyis egyazon igeversben mindkét említett görög kifejezést megtalálom, az „oida”-t és a „ginoszko”-t is.

Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.

Ez egy csodálatos igevers. Mekkora szeretet Isten részéről, engem fiának nevez! Isten a fiává fogadott engem.

Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Az elragadtatásnak nem is kellene olyan radikális változást hoznia az életünkbe. Személy szerint úgy szeretném, ha mondjuk megérkezésem után egy órával döbbernék rá, hogy már a mennyben vagyok. Ez ugyanis azt jelentené, hogy a földön is egy olyan közeli kapcsolatban voltam Istennel, annyira szorosan jártam Vele, hogy észre sem veszem, hogy már a mennyben vagyok. Csak később döbbenek rá, hol is vagyok valójában. Vagyis semmiféle radikális változást nem hozna az elragadtatás ilyen szempontból.

Sokan tekintenek az elragadtatásra úgy, mint egy hatalmas változásra. A Szentlélek munkája által Krisztus képmására formálódunk, ahogy arról a 2 Korinthus 3:18-ban olvasunk: „*Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre*”. Így tehát nem kellene, hogy olyan hatalmas változás álljon be, amikor belépünk a mi Urunk jelenlétébe és dicsőségébe.

Vajon mivel foglalatostkodunk majd a mennyben? Egyszerűen csak Istennel leszünk, Őt imádjuk majd. Ha a mennyben ezt tesszük majd, mit tegyünk itt a földön? Ugyanazt. Csak imádjuk Őt, szeressük Őt, szolgáljuk Őt - és akkor az elragadtatás nem hoz majd olyan radikális változást.

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk.” Nagyon érdekes, hogy az Ige nem nyújt nekünk túl nagy betekintést abba, hogy milyen is lesz majd a menny. Valószínűleg azért, mert a mennyet nem lehet szavakba önteni, mint ahogy erről a témáról Pál ír a 2 Korinthus 12-ben. Pál beszél arról az élményéről, hogy elragadtatott a harmadik égig, és ott olyan dolgokat látott, amelyeket vétek lenne emberi szavakba önteni, hiszen a nyelv olyan korlátolt. Képtelenek lennénk szavakkal kifejezni azt a dicsőséget, amely a mennyet jellemzi, így az Ige sem tárgyalja ezt részletesen.

1 Korinthus 2:9: *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által...”* Vannak olyan pillanatok, amikor Isten lelke különleges módon munkálkodik a szívemben, és megízlelhetem milyen a menny. Olyankor kimondhatatlan örömet érzek, nagyon mély békességet, amelyet nem tudok szavakba önteni. Aprócska falatokban megízleltem a mennyet, de még ezt sem lehet szavakba foglalni. Képzeljük csak el, ha egy vak gyermeknek próbálnánk leírni a leggyönyörűbb naplementét, amelyet valaha is láttunk, egy olyan gyermeknek, aki soha nem látta a naplemente lélegzetelállító színeit, a felhőket, az óceánt... Hogyan is tudnánk mindezt szavakba önteni? Szinte lehetetlen. Így van ez a mennyel is. Az Ige, ebből kifolyólag, meg sem próbálja azt szavakba önteni. Azt azonban elárulja nekünk, hogy dicsőségesebb lesz a menny mindennél amit valaha is el tudnánk képzelni.

Az 1 Korinthus 15:35-ben ezt mondja Pál: *„De megkérdendő valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?”* Érdekes azonban, hogy Pál – az új test részletes leírása helyett – csak annyit jegyez meg, nagyon más lesz, a földi testünknél feljebbvaló. Az 1 Korinthus 15:42-ben azt mondja Pál: *„Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test.”* Azt megelőzően pedig ezt írja Pál: *„Amit vetsz, nem kel életre, amíg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáért, talán valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet”.* Új testet kapunk tehát, úgyhogy többé nem lesz rossz a szemem, nem leszek kopasz sem, és eltűnnek a ráncok is. Új testet kapunk mindannyian. A részleteket azonban nem tudom, mert még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk, de egy valamit tudhatunk biztosan: hasonlóvá leszünk Hozzá, és csak ez számít. *„Hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”* Ez az én reménységem.

Ezért akiben meg van ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.

Az a felismerés, hogy Isten eljön értem, új testet kapok, hasonlóvá leszek Hozzá és olyannak látom majd, amilyen valójában, arra indít, hogy megtisztítsam magam, hogy odafigyeljek arra, hogy mivel töltöm a napjaimat, hogy ne feledkezzek bele hiábavalóságokba. Meg vagyok győződve arról, hogy ennek a felismerésnek tisztító hatása van az egész egyházra nézve is.

Aki bűnt cselekszik,

Ha pontosan szeretnénk fordítani az eredetit, akkor azt kellene mondanunk, hogy aki „folyamatosan bűnben él”.

törvényszegést követ el, mert a bűn törvényszegés. Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.

A korábbiakban már említettem, hogy amikor a bűn egyes számban szerepel, akkor János a bűnös természetre utal. Amikor pedig a bűnt többes számban említi, a test cselekedeteire gondol, a különböző bűnös cselekedetekre. Tehát itt János a 3. fejezetben arra utal, hogy Jézusnak nem volt bűnös a természete. Nekünk azonban bűnös természetünk van, hiába is próbálnánk tagadni. 1 János 1:8: *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság... Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő Igéje.”* Áldom Istent Jézus Krisztus vééréért, mint ahogy arról az 1 Péter 1:19-ben olvasunk. János még hozzáteszi az 1 János 1:9-ben: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden gonoszságtól”.*

Aki őbenne marad, az nem vétkezik: aki vétkezik az nem látta őt, és nem is ismeri őt. Gyermekeim, senki meg ne tévesszen titeket: aki az igazságot cselekszi, az igaz, mint ahogyan ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög cselkeszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne,

Az „ő” itt Jézus Krisztusra utal, tehát Jézus Krisztus magja van benne.

nem vétkezhet, mert az Istentől született.

Miután újjászülettem, Jézus Krisztus magja van bennem. Jézus ezt mondta Nikodémusnak is a János 3-ban: *„Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.’ Nikodémus megkérdezte tőle: ‘Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?’ Jézus így felelt: ‘Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született test az, ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.”* Amikor fizikai értelemben megszülettem - testtől születtem - bűnös természettel jöttem a világra, amely számos gyümölcsöt termelt az életemben: bűnös életet éltem. De Jézus Krisztus munkájának köszönhetően újjászülettem, és egy új természetet is kaptam. Úgyhogy, most ha valami undorítót, valami szörnyűséget követek el, már nem foghatom a régi természetemre, mert most már egy új természetet kaptam Istentől. Mivel újjászülettem, számomra már az a természetes, hogy azt cselekszem, ami helyes, ami igaz Isten szemében. A bűn már természetellenes Isten gyermeke számára. Ez nem azt jelenti, hogy most már nem vétkezem, csupán azt akarom ezzel mondani, hogy a bűn most már természetellenes számomra. Az Istennek tetsző dolgok válnak természetessé. Most már Krisztus magja van bennem és Krisztus természete az enyém. Úgyhogy nem tudok bűnben élni, mert ez ellenkezik az új természetemmel. Igen, lehet, hogy vétkezem, de ez már annyira ellentétes az új természetemmel, hogy szörnyen nyomorultul érzem magam és kiálltok az Úrhoz, hogy bocsásson meg nekem. Most már nem tudok kényelmesen eléldegélni a bűnomben, mert az új természetem ezt már nem bírja elviselni.

A természetünk tehát meghatározó - azért kell újjászületnünk, hogy egy új természetet kaphassunk a bűnös természet helyett. A disznó természeténél fogva disznó, és szeret jókat hemperegni a sárban. Sőt mi több, ezt még élvezi is, mert a disznó természetéből fakad. Természetéből fakadóan más környezetben nem is érezné jól magát.

Képzeljük csak el, hogy kihúzzuk a disznót a sárból, megmosdatjuk illatos tusfürdővel, majd fecskedezünk rá egy kis parfümöt, és behozzuk a lakásunkba. A disznó nem érezné jól magát egy ilyen környezetben. Már alig várná, hogy újra behemperghessen a sárba.

Az igaz cselkedetek csak akkor válnak természetessé a számunkra, ha a természetünk is megváltozik. Mivel Jézus Krisztus már bennem lakik, új természetet kaptam Tőle, az Ő természetét. Ezért van az, hogy olyan sok hitetlen nehéznek találja átadni az életét Jézus Krisztusnak. Látják a keresztényeket és azok életét, és arra gondolnak, hogy nem tudnának így élni. Miért gondolják ezt? Mert képletesen szólva „disznók”, akik a sárban érzik jól magukat. Ezért teljességgel elképzelhetetlennek tartják, hogy tiszta életet éljenek. Ez annyira ellenkezik a természetükkel, hogy úgy érzik, abban a környezetben biztosan nem éreznék jól magukat. A sátán sokszor próbál még erre rájátszani, így megakadályozza őket abban, hogy valóban átadják az életüket Krisztusnak. Próbálja meggyőzni őket afelől, hogy soha nem tudnának így élni. Pedig ez igenis lehetséges, de csak azért, mert Isten megváltoztatja a természetünket, és új természetet ad nekünk. Mivel most már Istentől születtünk, az Ő magja van bennünk, ezért nem tudunk már nyugodt szívvel bűnben élni. Ha valaki képes erre, akkor még nem rendelkezik ezzel az új természettel. „De hát én felemeltem a kezem az egyik evangelizáció alkalmával!” – mondhatná az illető. Na jó, de attól még nem biztos, hogy újjászületél. Ez ugyanis azzal jár, hogy új természetet kapsz.

Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem az Istentől van, és az sem, aki nem szereti a testvérét. Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást;

Emlékezzünk csak vissza, amikor a Márk 12-ben odament Jézushoz egy írástudó és megkérdezte Tőle, hogy melyik a legfőbb az összes parancsolat közül. Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” Ha nincsen bennünk szeretet egymás iránt, akkor nem vagyunk Istentől valók, akkor nincs meg bennünk ez az új természet. Mert aki szereti Istent, szereti azt is, aki Tőle született. Így működik az új, Tőle kapott természet.

Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; nem úgy mint Káin, aki a gonosztól volt, és meggyilkolta a testvérét. És miért gyilkolta meg? Mert az ő cselekedetei gonoszak voltak, a testvére cselekedetei pedig igazak. Ne csodálkozzatok, testvéreim, ha gyűlöl titeket a világ.

Mivel a világ cselekedetei gonoszak, a te cselekedeteid igazak, ne csodálkozz, hogy nem szeretik magukat bűnösnek érezni és kigúnyolják azt, aki a helyes dolgot cselekszi. Hihetetlen, hogy Amerikában már hány példát láttam arra, hogy aki talál az autópályán egy nagyobb pénzüsszeget, és elviszi a rendőrségre, és utána számos fenyegető levelet kap és állandóan telefonhívásokkal zaklatják, vagy egyszerűen csak beolvasnak neki, hogy hogy lehetett ennyire ostoba! Hihetetlen, hogy e világ mennyire gyűlöli az igaz embereket! „Ne csodálkozzatok, testvéreim, ha gyűlöl titeket a világ.”

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van.

Miből tudjuk tehát, hogy átmentünk a halálból az életbe? Onnan, hogy szeretjük Krisztus testét, szeretjük a testvéreinket. Jézus a János 13:35-ben a következőket mondja a tanítványainak: „*Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást*”. Az a szeretet, amellyel Krisztus testén belül az emberek egymás iránt viseltetnek, a legnagyobb bizonyosságtétel a világ felé. De nemcsak a világ felé, hanem önmagunk számára is ez jelenti a bizonyosságot. Abból tudhatjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, hogy Isten egy ilyen szeretetet helyezett a szívünkbe Krisztus teste iránt.

Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete.

Miből tudhatom azt, hogy Isten szeret engem? Abból, hogy életét adta értem. Mint ahogy arról már a korábbiakban is beszéltünk, amikor Isten szeretné bebizonyítani irántad tanúsított szeretetét, mindig a keresztre mutat. A keresztnél hangosabban tanúskodik az Ő szeretetéről. Nem úgy mutatja meg az irántad való szeretetét, hogy mindig a lehető legjobbak az életkörülményeid, mindig minden tökéletes és rózsaszínű a világ - ne ezekből próbáld kiolvasni Isten szeretetét. Ha kételkedsz benne, nézz a keresztre!

Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.

Jézus ezt mondja a János 15:12-ben: „*Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.*” Majd Jézus hozzáteszi: „*Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.*” Jézus valóban odaadta életét a barátaiért. Bizony, nekünk is így kellene egymást szeretnünk Krisztus testén belül; hogyha kell, életünket adnánk egymásért. Az Efézus 5:25-ben ezt olvashatjuk: „*Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte...*”

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?

János most konkrét példákat mond: ha az Úr megáldott téged és anyagi javakkal rendelkezel, és látod, hogy az egyik testvéred szükségét szenved, de nem segítesz neki, akkor hogy mondhatod, hogy benned van az Isten szeretete. Ne mond, hogy szereted azt az embert, ha csak sajnálsz, de nem segítesz neki, és elzárkózol a szükséglete elől.

Gyermekeim, ne szóval szeressünk,

Szóval szeretni nagyon könnyű. Hányan mondják: Úgy szeretem a világot, csak a benne lévő embereket nem bírom! Bizony, könnyű szóval szeretni és nagy szavakban áradozni arról, hogy valakit mennyire szeretünk. Én azonban már kissé gyanakodva tekintek azokra, akik minden egyes alkalommal amikor odajönnek hozzám köszönni hozzáteszik, hogy mennyire szeretnek. Volt egy ember a gyülekezetünkben, aki sokszor mondogatta ezt nekem... és aztán az első adandó alkalommal hátra támadott. Ne csak szóval szeressünk tehát,

ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.

Persze semmi baj nincs azzal, hogyha a szeretetünket szóban is kifejezzük. Fontos azonban, hogy cselekedeteink is ezt a szeretetet kommunikálják: ha kell, felkaroljuk őket, segítünk nekik, felhívjuk őket telefonon, bátorítjuk őket, vagy esetleg az anyagiak terén is kisegítjük őket. Ne csak szavakkal szeressünk, hanem cselekedettel, mert ez az igazi szeretet.

Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk.

Miből tudom? Abból, hogy igazán - a cselekedeteimmel is - szeretek.

És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknél, és mindent tud.

Bizony megesik, hogy a saját szívünk elítél bennünket. A sátán is sokszor elítél bennünket, és sok ember szenved attól, hogy a sátán ill. a saját szíve kárhoztatja őt. Nagyon sajnálom ezeket az embereket, mindig ostorozzák önmagukat, hogy „ó, miért is mondtam ezt?” Utána képtelenek aludni, állandóan azon gondolkodnak, hogy mit is mondtak akkor este, amikor a barátaikkal voltak. Attól rettegnek, hogy valami rosszat mondtak és akkor már senki nem fogja őket szeretni. Vannak tehát olyanok, akiknek ilyen a természetük, hogy aggodalmaskodnak efféle dolgok miatt és a szívünk kárhoztatja őket. *„Bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknél.”*

Sőt, én meg vagyok győződve arról, hogy számos olyan dologért kárhoztatom magam, amiért Isten nem kárhoztat, mert Isten megigazított engem. Pál ezt írja a Róma 8:34-ben: *„Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”*, valamint a Róma 8:1-ben: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.”* Ha a szívem elítél is engem, Isten nagyobb a szívemnél.

Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte.

Sokan ennek az igeversnek csak az első felét hangsúlyozzák ki: *„amit kérünk, megkapjuk tőle”*, a második felét azonban már nem, amely így szól: *„megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte”*. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Istentől több ígéretet is kaptunk az imára nézve, és ezek nagyon tág ígérek. A Márk 11:24-ben például ezt mondja Jézus: *„Higgyétek, hogy amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek”*. Sokan azonban fogják ezt az ígéretet és átesnek vele a ló másik oldalára, és a hitről kezdenek el prédikálni, és azt mondják: *„Ha van elég hited, mindened meglesz, amit csak akarsz: lehet egy Mercid, vagy rózsadombi villád, vagy bármit amit akarsz - hit kérdése az egész. Ha elég hited van, mindez meglesz!”*

Nézzük csak meg, hogy kinek mondja mindezt Jézus: nem a tömegnek, hanem a tanítványainak. Kik valójában Jézus tanítványai? Máté 16:24: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”* Vagyis, ha valaki az Ő tanítványaként imádkozik, akkor olyan dolgokat fog kérni, amelyek Isten dicsőségét szolgálják, nem pedig saját önkényes vágyaik kielégítését. Tudhatjuk, ha megtartjuk az Ő parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte, akkor az imánknak ereje lesz. Az imáink nem saját

céljainkat szolgálják, hanem az Ő királyságát akarják majd előremozdítani és olyan dolgokra összpontosítanak, amelyek mások számára áldást jelentenek.

Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fiának, Jézus Krisztusnak a nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.

Ennyi. Nem egy hosszú listát kapunk a parancsolatokról, arról hogy mit tegyünk és mit nem szabad tennünk. Egyszerűen azt írja itt az Ige, hogy higgyünk Jézus Krisztusban és szeressük egymást. Örülök, hogy Isten ezt ennyire leegyszerűsítette számunkra, mert ezt a két parancsolatot könnyű megjegyezni.

Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.

Mivel Isten betöltötte az életemet a Szentlelkével, tudhatom, hogy Ő maga bennem él.